

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer,
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), U. Bertrana (Perpinyà), I. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: S. Llosà, V.Navarro.
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalá, J. Amengual, F. Buño, J. A. Benach, F. Caballero, Toni Torregrosa, Romà de la Calle, C. Capdevila, A. Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, X. Duran, Josep Fèlix, L. Feiri, Vicent Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, J. Morell, Toni Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J.L. Sirera, M. Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Añón, Selecrom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V853-1984
Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Català, i punt

Una vegada més, la qüestió de la unitat del català torna a ser polèmica i a ocupar les primeres planes dels mitjans de comunicació. En aquesta ocasió ha estat la Real Academia Espanola l'escenari d'un nou debat sobre la identitat del català i les seues variants. La discussió de les propostes de Gregorio Salvador i de Rafael Lapesa per a redefinir el concepte de *valenciano* que figura al diccionari de l'entitat ha ultrapassat l'àmbit filològic. La proposta de Salvador, personatge d'ànim obsessivament espanyolista, com demostra la biografia que publiquem en aquest número, era la més polèmica pel seu afany d'evitar com fóra la paraula *catalán*.

El rebombori ha posat en evidència, d'una banda, la fragilitat de la consciència que de la realitat lingüística de l'estat espanyol tenen alguns acadèmics i, de l'altra, la constància d'un problema mai no resolt: l'anomenada *batalla de València*.

Aquesta *batalla* (el valencià és català, el valencià no és català), que en el fons no és més que el reconeixement o no de la identitat catalana de la llengua i de la cultura del País Valencià, continua viva, en tant que congelat el problema. Malgrat la insistència oficial de donar-la per morta, el debat continua crispadament present entre la societat valenciana. El silenci que els governants socialistes han volgut donar com a resposta als crits enfurits dels secessionistes, i als colps i als atemptats, s'ha revelat ineficaç. Aquest silenci és, en bona mesura, el culpable de les dimensions que el problema ha assolit, però el PSOE no ha volgut mai contestar, ni tan sols quan els grups polítics que han aprofitat aquest desconcert li han robat vots i espais de poder tan importants com l'alcaldia de València.

El debat al si de l'Academia no passaria de ser una anècdota si el català gaudira d'institucions pròpies i reconegudes que el definiren i vetllaren per ell. Un reial decret i una ordre de la Generalitat de Catalunya reconeixen l'Insti-

tut d'Estudis Catalans com la màxima autoritat en allò que afecta la llengua, i l'Estatut d'Autonomia de Balears remet a la Universitat de les Illes. A València, silenci; el valencià és llengua pròpia dels valencians, i per tant oficial, i prou.

Aquest buit legal, aquesta falta de competències és la que ha possibilitat que la decisió de l'Academia, en definitiva una entitat aliena, siga tan important per als valencians conscients del perill que la situació d'indefinió pot significar per al català. A falta d'autoritats pròpies s'ha de recórrer a una instància espanyola per a frenar els ànims dels que propugnen un esquarterament del català. En el fons, aquesta actitud no és més que la recerca desesperada d'una autoritat en què confiar. Per això, també, els secessionistes, els *blaveros*, han provocat aquesta discussió i han confiat en la modificació de l'accepció de la paraula *valenciano*, perquè la falta d'una autoritat competent és una arma en les seues mans. L'única autoritat en la matèria —l'espanyola—, per la seua banda, no sembla "preocupada únicament pel sentit científic" i comença a amenaçar-se també de l'esperit secessionista. Si primer va ser la concessió del títol de reial a l'estranya Academia de Cultura Valenciana, criticada en aquest número per nombrosos intel·lectuals, ara ha estat la insòlita proposta de Gregorio Salvador al si d'una institució respectada en els àmbits científics.

Al final, la sang no ha arribat al riu, el *valenciano* continua sent una "variedad de la lengua catalana", però la polèmica ha demostrat fins a quin punt la llengua es troba en perill de desintegració. Ha quedat clar una vegada més que cal una autoritat pròpia i reconeguda. I aquesta no hauria de ser una altra que l'Institut d'Estudis Catalans, quan es decideixa a assumir la seua reponsabilitat. Si no ho propicia, contribuirà a la repetició de situacions tan poc edificants com la que acabem de viure.

